

skal jeg være villig til at laane Dre dertil, men de Grunde, han hovedsagelig fremkom med, kan jeg ikke gaae ind paa, thi han tog nemlig som Motiv for sin Fremstilling en Piece, der er udkommen i disse Dage, og som er ombeelt, jeg veed ikke om til Alle, men jeg idetmindste har fundet den paa min Plads. Seg skal nu slet ikke tale om, at der er blevet nedlagt Protest mod denne Piece af kyndige Folk, der have benegtet, at det factisk forholder sig saaledes, som den fortæller, men det, der er meget forunderligt, er, at den ærede Rigsdagsmand ikke selv er bleven noget tvivlsom om, hvorvidt han virkelig kunde gjøre Brug af hvad der stod i denne Bog. For det Første maatte den ærede Rigsdagsmand jo blive tvivlraadig, fordi der ikke staaer i Bogen: Dphær Stutterierne, thi de due ikke! men der staaer: Stutterier ere meget gode, men man maa ikke have et Stutteri som det, der nu bestaaer; man skal have et Stutteri, der har en dobbelt saa stor og dyrere Bestyrelse, og som i og for sig bliver meget dyrere, thi vi skulle rive alle Bygningerne ned og bygge nye. Der staaer, at et dyrere Stutteri end det, vi have, er det rigtige, men det kan jo dog umulig være den ærede Rigsdagsmands Mening. Dernæst er der en anden Ting, som det har undret mig ikke har overbevist den ærede Rigsdagsmand om, at her var noget Galt paafærde, og det er mærkeligt nok, at det netop var Noget, som den ærede Rigsdagsmand anførte som en Bekræftelse — det er de overordentlig storartede Udtryk, som ere brugte. Seg skal ikke her bryde mig om saadanne Udtryk, som at Regjeringens Fremgangsmaade eller Andros Forslag ere aabenbart ufornuftige, eller naar der er sagt, at Fornuft og Erfaring er lige fremmede for den Form, i hvilken Regjeringens Forslag og Regjeringens fremsatte Opgave er fremkommen; det er saadanne Ord, som visse Folk sige i Hidsigthed, ja selv de bedste Venner staae jo og sige til hinanden: Seg troer, du er gall. Dermed har den Eine imidlertid slet ikke meent, at den Anden var gal, men har sagt

det som en Talemaade, og det Samme antager jeg ogsaa er Tilfældet her. Det er saadanne Talemaader man kan gribe paa med Hænderne, at de ere urigtige, men der er ogsaa andre Ting, man kan gribe paa med Hænderne, at de ere urigtige, og det er, naar der bliver sagt, at Mænd, der i en lang Række af Aar have beskæftiget sig med Naturvidenskaben og været Lærere deri, ere blottede for ethvert Anstrøg af naturvidenskabelig Indsigt og fuldkommen ukyndige i deres Sag; thi det er umuligt, at de kunne være fuldstændig ukyndige. Altsaa synes jeg, man deraf maa lære, at man ikke kan stole derpaa. Naar den ærede Rigsdagsmand, som det synes mig, med en vis Glæde yttrede, at han paa Grund af det her Fremsatte fandt, at denne Skribent hørte blandt de „Uafhængige“, da forundrer det mig, at den ærede Rigsdagsmand ikke netop ved den Maade, hvorpaa Skribenten er fremtraadt, er bleven opmærksom paa, at her foreligger et af de Tilfælde, som saa ofte foreligge i Livet, hvor man træffer paa Noget, der kalder sig uafhængigt, men som igrunder ikke er andet end upaalideligt. Naar vi altsaa fatte dette sammen, saa kommer jeg til at antage, at de Grunde, der bleve fremførte af den ærede Rigsdagsmand for Mariager (A. Sage), aldeles ikke holde stik, og at de saalidet holde stik, at vi, dersom vi skulde følge ham, maatte komme til lige det modsatte Resultat af det, som den ærede Rigsdagsmand er kommen til i denne Sag. Hvis det holdt stik, maatte vi komme til at nedrive alle Bygningerne og bygge andre istedet og holde en dobbelt saa dyr Bestyrelse ved Stutteriet; men det er der dog Ingen af os, der vil.

Tscherning: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en kort Bemærkning.